

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 68

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta vẫn đang học câu 3.4: “Thường ôn định, chớ danh lợi, mà đổi nghề”. Đang dừng ở nội dung thứ ba:

3. Gia nghiệp ôn định là gia đình êm ấm

Nội dung này có 3 ý, chúng ta đã học xong 2 ý đầu là:

- Thứ nhất: Giáo dục con cái tốt để ông bà yên tâm

- Thứ hai: Vợ chồng phải hòa hợp

Hôm nay, chúng ta sẽ chuyển sang ý:]

Thứ ba: *Làm thế nào để hóa giải mâu thuẫn vợ chồng?*

Các bạn, một niệm sai khác từ đâu đến đâu? Từ thiên đường đến địa ngục.

[Một niệm vì mình thì địa ngục, một niệm vì người thì thiên đường.

Bồ Tát cũng vậy thôi, vì mình thì là phàm phu, chuyển ý niệm sang thì là Bồ Tát.

Đi học mà bảo rằng là con phải học thật giỏi, về sau con làm nên, rồi con hy sinh phụng hiến vì xã hội, một cái xã hội tươi đẹp, gọi là “Đêm ngủ

không cần đóng cửa, ngoài đường không ai nhặt của rơi”. Bạn là Bồ Tát học trò. Thế còn bạn đi học thì bạn bảo bạn được cái bằng, bạn danh văn lợi dưỡng, bạn về sau có lương cao rồi bạn ngồi bạn rung đùi tít lên là mấy chục triệu một tháng, một mình ta sung sướng, còn kệ mọi người thì bạn là phạm phu luân hồi.

Làm doanh nghiệp cũng vậy, tôi làm về cái doanh nghiệp đồ chay này, là tôi mong muốn cho tất cả mọi người ăn chay để tránh sát sinh hại mạng, để lợi ích cho tất cả mọi người, lợi ích cho chúng sinh, bạn là Bồ Tát doanh nghiệp. Còn nếu bạn lại bảo: “Ừ, bây giờ tiệm chay nổi lên như nấm, kinh doanh đồ chay thế mà lãi ra phết đấy”. Vậy bạn làm để vì cái danh cái lợi của bạn, thì bạn là phạm phu luân hồi.

Chỉ khác nhau một niệm, chuyển đi 180 độ, chuyển đi.]

Cho nên, thiên đường và địa ngục không phức tạp, chỉ trong khoảng một niệm.

[Thậm chí Hòa thượng giảng là: Bạn mặc áo, bạn ăn cơm cũng là vì người cơ mà.

Tôi mặc cái áo này, ví dụ như thế, cũng là vì người, không phải là vì đẹp cho tôi. Tôi ăn cơm đây là tôi không phải sống để mà ăn cho nó ngon, mà tôi ăn đây là để tôi giữ gìn cái thân tứ đại của tôi, để tôi vì người. Các ngành nghề các bạn đều có thể hy sinh phụng hiến mà.

Thì đây vẫn là từ, bạn cứ chuyển dần từng niệm như thế, từng niệm như thế rồi cuối cùng dày đặc, bạn toàn niệm vì người, bạn là Bồ Tát.]

Các bạn, một niệm sai khác từ đâu đến đâu? Là Từ thiên đường đến địa ngục. Cho nên thiên đường và địa ngục không phức tạp, chỉ trong khoảng một niệm.

[Khi nào mà bạn bắt đầu thường trực được cái ý nghĩ “phải vì người” thì đây là giác, là bạn giác rất nhanh.

Hòa thượng bảo: “Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”, giác gì? Giác vì người. Bây giờ chúng ta bắt đầu học ý 1: Chuyển ý niệm vì tất cả mọi người.]

Một là: Trước tiên là chuyển ý niệm vì người

[Không riêng gì với quan hệ vợ chồng, mà bạn muốn hóa giải mâu thuẫn với tất cả mọi người, thì bạn phải chuyển ý nghĩ vì người.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Có người đứng lúc có cơ duyên gặp được tiểu Thiên sứ, tiểu Thiên sứ nói với anh ta:

- Tôi đem anh đi xem thiên đường và địa ngục, anh muốn xem thiên đường hay địa ngục trước?

Người này nói:

- Tôi xem địa ngục trước.

Khi đến địa ngục, nhìn thấy một hàng bàn dài rộng khoảng 1 mét, có hai hàng người ngồi đối diện nhau; cả hai hàng dài đều ngồi đầy người, ở giữa bày rất nhiều thức ăn.

Vừa kêu “bắt đầu”. Vì đĩa của họ cũng là dài 1 mét. *[Đấy]* Vừa hô “bắt đầu”, họ nghĩ đến ai? Nghĩ ngay đến mình đang đói bụng. *[Chứ không nghĩ đến người]* Cho nên rau kẹp xong, lập tức đưa vào miệng mình. Nhưng vì đĩa quá dài nên thức ăn vừa mới đến nửa đường, chưa đưa vào được miệng của mình thì đĩa của hai bên đầu vào nhau nên không thể nào cho vào miệng được.

[Đấy, các bạn tưởng tượng nhớ, đôi đĩa cũng dài 1 mét, gấp thế này một cái, gấp xong cho vào miệng mình thì đôi đĩa dài 1 mét, bên kia cũng cho vào miệng mình, thì hai cái đầu đĩa này nó đối vào nhau thì không ai cho được vào miệng.]

Kết quả là người đối diện của hai bên dây liên đánh nhau.

[Vì vừa chuẩn bị cho vào mâm thì cái đầu dưa của người kia nó đập vào đầu dưa mình lại rơi rồi, thế là hai bên đánh nhau.]

Người chưa gấp được rất giận dữ, vừa mắng đôi phương, càng mắng càng hung dữ, thức ăn rơi đầy trên mặt đất.

Họ sống ở đâu? Địa ngục! Chỉ trích lẫn nhau, chửi bới lẫn nhau.

Người này nhìn thấy, trong lòng rất khó chịu, nói:

- Tôi không xem nữa, tôi muốn đi lên thiên đường.

[Chỉ thấy chửi bới nhau, thức ăn thì rơi đầy ở dưới đất, đánh nhau nữa, thì ai muốn xem nữa.]

Tiểu Thiên sứ dẫn anh ta đến thiên đường, vừa thấy bàn vẫn là sắp hai hàng dài như vậy, dưa cũng dài như vậy, rau cũng vẫn những thứ đó, anh ta rất ngỡ vực, yên tĩnh để xem tiếp.

Kết quả vừa hô “bắt đầu”, mọi người cầm dưa lên, thông thả điem tĩn gấp rau đưa lên miệng đối phương trước, giúp cho đối phương gấp rau. Có một người nhân duyên rất tốt, đột nhiên có 3 người gấp rau đưa cho anh ta, anh ta nói:

- Chậm một chút, tôi sắp nghẹn rồi.

Quý vị xem, khi mỗi người điều gì cũng đều nghĩ cho người khác, thì miếng thức ăn đó không chỉ no bụng, còn cái gì no? Tâm tình cũng rất hoan hỷ.

[Không bị đầu dưa nữa, vì tôi ngồi đối diện như thế này tôi gấp được 1 miếng tôi không có đưa vào tôi để mà cái đầu thế này, tôi đưa vào đây cho vị đối diện, thế cái vị kia cũng đưa lại cho tôi thế này, thế thì lấy đâu ra mà đầu dưa nữa.]

Câu chuyện này hiển lộ ra: Thiên đường và địa ngục chỉ trong một niệm.

Tôi từng đến các vùng nông thôn ở Hải Khẩu để diễn giảng, lần diễn giảng đó rất thú vị, có dẫn theo phiên dịch. Vì ở đó là người Hải Nam, họ nói tiếng Hải Nam tôi nghe không hiểu. Cho nên, trưởng thôn và phó thôn của họ cùng đến tham dự, “quan phụ mẫu” như vậy rất là hiếm có.

Trưởng thôn nghe tôi giảng xong liền phiên dịch lại cho mọi người nghe, nên khi tôi kể đến câu chuyện cười thì phải đi quanh một vòng, sau đó thì họ mới cười.

[Vị họ nghe sau, phải phiên dịch.]

Đúng lúc cũng giảng đến điều này, nên tôi cũng kể về câu chuyện thiên đường và địa ngục.

Tối hôm đó, vì hơn 7 giờ còn phải có một bài giảng khác cho các em Tiểu học ở trong thôn của họ, nên tối đó trưởng thôn, phó thôn ăn cơm với chúng tôi. Rốt cuộc trưởng thôn, cùng phó thôn cứ gấp rau để vào chén chúng tôi. *[Muốn là thiên đường rồi.]*

Bên cạnh có vị thầy nói:

- Chúng ta đã đến thiên đường rồi.

[Cho nên vừa rồi các bạn sắp rất là nhiều thức ăn, các bạn đặt ở trên cái bàn của gia đình tôi, thì là đúng chúng ta là thiên đường rồi. Thế tôi thấy thế tôi vội vàng cũng phải bê ra một đĩa chuối với lại nhãn để mời các bạn để chúng ta cùng được ở thiên đường. Chứ không các bạn được ở thiên đường, tôi ở địa ngục thì không được ạ.]

Quý vị xem, khi chúng ta học được những điều xử sự làm người, mọi người lập tức đem nó dùng trong giao tiếp giữa người và người, dùng trong cuộc sống. Đó là sự tác động qua lại giữa người với người sẽ vô cùng vui vẻ.

[Chúng ta chuyển sang ý thứ hai:]

Hai là: Nâng cấp lên là học lễ kính với tất cả mọi người

Tin rằng các bạn, hiện nay quý vị ăn cơm cũng cảm thấy rất vui, vì nghe được có một số vị đồng học của chúng ta nói:

- Mọi người dùng tự nhiên.

Khi người khác lấy lễ đề đối với chúng ta, chúng ta sẽ rất dễ chịu.

[Tại sao các bạn dễ chịu ạ? Vâng ạ! Lễ là pháp tắc đại tự nhiên ạ, thế cho nên khi người dùng lễ đối với nhau thì đây chúng ta đi thuận đúng với pháp tắc đại tự nhiên nên bạn sinh tâm hoan hỷ.]

Các bạn không nên xem thường động tác này. Một đứa trẻ từ nhỏ đã có thể suy nghĩ chu đáo, hành vi của chúng sẽ ảnh hưởng đến người khác.

Ví dụ, hôm nay đồng sự cùng nhau ăn cơm, ăn no không nói tiếng nào, lập tức đứng dậy đi, cho người khác ấn tượng thế nào? Người xung quanh nói:

- Vừa rồi tôi đắc tội với anh hay sao?

[Ăn xong cái ngoảnh đi luôn. Thế cái người còn lại người ta sẽ nghĩ là không hiểu mình có làm gì không mà để cho cái vị kia lại sân hận thế nhỉ?]

Đồng sự khác nói:

- Có phải hôm qua cãi nhau với bạn trai không?

Nên lễ phép là cự ly tốt đẹp nhất giữa người với người.

[Cự ly tốt đẹp nhất, đây chính là pháp tắc đại tự nhiên. Cho nên toàn bộ cuốn Đệ Tử Quy là dạy cho bạn đi theo đúng pháp tắc đại tự nhiên, là dạy cho bạn tâm cung kính.]

Cho nên chúng ta đứng lên có thể quan tâm tới người khác. *[Khi đứng lên đấy.]* Quan tâm thế nào? Sẽ nói:

- Quý vị dùng tự nhiên, tôi xin đi trước.

Như vậy người với người sống với nhau rất hòa hợp. Cho nên từ chi tiết nhỏ trong cuộc sống có thể giúp họ luôn hiểu được lấy lẽ để đối đãi với người.

[Đã là cái cự ly ưu mỹ rồi thì bạn áp dụng lúc nào cũng trúng, lúc nào người ta cũng hoan hỷ với mình, bách phát bách trúng.]

Tôi đã thử rồi, từ những người làm đường ở ngoài này, không mất cái gì cả. Ra chào, vào hỏi, “Mời bác cốc nước, bác có khát không?” Cung kính một tí là ối giờ ời lúc nào tôi đi qua họ cũng chào.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Tôi kể xong câu chuyện này, chủ yếu nhất là cần nói với mọi người: Thật ra vợ chồng sống với nhau quan trọng nhất là ở thái độ. Khi chúng ta luôn hiểu và chiêm ngưỡng ưu điểm của đối phương, thì đối phương cũng cảm thấy “Tôi cần phải ngày càng tốt mới đúng”.

[Nếu như trong tâm bạn lúc nào cũng chỉ giữ ưu điểm của người trong tâm, còn khuyết điểm của người bạn không giữ, thì bạn không phải là cái thùng đựng rác. Thì lúc nào bạn cũng có thể giữ được những cái khoảng cách ưu mỹ. Bạn nhé.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Tuy tôi chưa kết hôn, nhưng nghe mọi người nói, tôi nói hay nhất chính là về vợ chồng chung sống với nhau.

Một người không nhất định phải tự thân trải qua mới có kinh nghiệm. Chúng ta có thể học tập thật nhiều ở người khác.

[Ngày trước phụ thân tôi cũng nói như thế đấy ạ: Nếu như con học từ người, mỗi một người có một điểm tốt, không ai là tốt tất, nhưng cũng không ai xấu hết. Thậm chí cụ còn nhấn mạnh là kể cả kẻ cắp con cũng có thể học được những cái tốt của họ. Những cái tốt. Vậy thì cái biến học của con sẽ là vô bờ, mà kiến thức của con sẽ là vô bờ.]

Ba là: Đối đãi vợ chồng quan trọng nhất là thái độ

[Mục này có 3 ý:

1- Không thờ ơ lạnh nhạt với đối phương

2- Không nói lỗi của đối phương

3- Thường tán thán ưu điểm của đối phương

Bây giờ, anh mang về một cục tiền, anh quăng cho vợ. Thế rồi là anh có thể cho vợ, gọi là đi chơi đây đó nọ kia. Nhưng suốt ngày về coi như là, mặt anh sát khí đằng đằng rồi mắng chửi vợ.

Nhưng ngược lại, nếu như anh chẳng có gì cả, anh chỉ có một cái nhẫn bằng cỏ, nhưng mà anh thật sự quan tâm đến vợ, cái thái độ của anh luôn là nhẹ nhàng, thân ái, gọi là “Hòa nhan, ái ngữ”, thì cái quan hệ vợ chồng của anh vẫn cứ là tốt đẹp.

Tiến sỹ Thái giảng tiếp:]

Vì tôi từng ở nhà của thầy Dương nửa năm, thường nhìn thấy một vài bí quyết khi thấy vợ chồng họ chung sống. Tôi nhớ, bất luận là cô hay là chồng cô, vừa bước vào cửa, họ nhất định nói:

- Tôi về rồi đây.

Người trong nhà, không kể là đang bận việc gì, nhất định thế nào? Bỏ hết công việc đang làm:

- A! Anh (hoặc là em) về rồi à!

[Đấy ạ, bạn muốn cho gia đình mà hòa thuận thì đối đãi vợ chồng rất quan trọng ở thái độ. Có những hôm tôi thấy cư sĩ Trung đi làm về, không thấy vợ xuống:

- Vợ con đâu?

- Vợ con đâu, mẹ đâu có quản, hình như ở trên nhà.

Thế là nhiều hôm là cũng mặt mũi sân si, cứ ngồi dưới phòng tôi. Tôi bảo:

- Thôi lên đi. Vợ nó có mang, nó chưa biết mình về, mình chạy lên có cái gì đâu.

Cho nên Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

- A! Anh (hoặc em) về rồi à!

Không nên xem thường những câu thăm hỏi nhẹ nhàng này. Khi những câu thăm hỏi này không còn, cự ly giữa người với người ngày càng xa.

[Cho nên cái người mà bạn bắt tuân nhất chính là người thân nhất của bạn. Bạn ra ngoài, bạn hình thức lắm, chào 90 độ. Nhưng về nhà thì vẫn cứ sân si đủ kiểu.

Bây giờ chúng ta bắt đầu vào ý thứ nhất của mục: Đối đãi vợ chồng quan trọng nhất là thái độ.]

1- Không thờ ơ lạnh nhạt với đối phương

Rất nhiều người, người nhà vừa bước vào cửa thì đầu của họ như thế nào? Vẫn tiếp tục cúi rất thấp, tiếp tục xem báo, *[tiếp tục làm vì tính]* không có một chút biểu cảm nào.

Mặt trái của yêu không phải là hận mà chính là thờ ơ lạnh nhạt. So với hận, tổn thương nhiều hơn.

[“Thờ ơ, lạnh nhạt” tổn thương nhiều hơn so với “hận”.]

Hận có khi nổi nóng chửi rủa nhưng vẫn có thể giao lưu tình cảm, phải thế chẳng? Nhưng nếu như đối với những gì đối phương bỏ ra, bạn đều xem như không có gì, thì kiểu thờ ơ lạnh nhạt đó thật khiến người khác đau lòng.

[Chiến tranh lạnh là khiếp nhất.]

Tôi nhớ có lần, tôi đang dạy các em nhỏ, có một vài phụ huynh đi theo cũng ngồi nghe. Có một đứa trẻ ngồi ở giữa, cha mẹ nó ngồi hai bên, lúc đó tôi đề cập đến một niệm thiện của chúng ta có thể làm nước kết tinh đẹp, nên khi quý vị nói với nó:

- Tôi cảm ơn bạn, tôi rất yêu bạn.

Nước sẽ kết tinh rất đẹp. Nhưng ví dụ quý vị nói:

- Tôi rất ghét bạn, và tôi rất hận bạn.

Thì nước đó kết tinh rất xấu.

Sau đó, chúng tôi lấy trái táo để thí nghiệm: Một trái táo để trước cửa, một trái táo để sau cửa. Cửa trước thì khen ngợi trái táo này, cửa sau thì mắng trái táo này. *[Đấy, đừng, bạn đừng nghĩ là các cái vật đấy là vô tri.]*

Chân lý cần dựa vào điều gì? Dựa vào sự ấn chứng của mình. Kết quả sau một tuần, đích thực trái táo ở trước cửa thì rất tươi mịn, trái táo ở sau thì nhăn nheo. Một người bạn của tôi nói:

- Đây là trái táo bị mắng, cho anh ăn.

Quý vị có dám ăn chẳng? Ăn trái đó phải chăng là nuốt hết những ngôn từ la mắng này vào.

Còn một thí nghiệm nữa là lấy cơm trắng làm thí nghiệm. Dem 3 bát cơm trắng, một bát thì khen ngợi nó rằng:

- Vì có bạn nên thân thể chúng tôi mới có dinh dưỡng.

Bát thứ hai, mắng nó:

- Sao mà mày khó ăn thế?

Bát thứ ba, chúng ta không cần đề ý đến nó, không nói chuyện gì với nó. *[Ba bát]*

Một tuần sau, bát cơm thứ nhất lên men rất thơm – *[Đây là bát khen đấy]*. Bát thứ hai bị thiu, đổi sang màu đen – *[Bát bị mắng đấy]*. Bát thứ ba cũng thiu, mà còn thiu hơn cả bát thứ hai – *[Tức là cái bát thờ ơ, lạnh nhạt.]*

Vì sao vậy? Vì thờ ơ lạnh nhạt, vì quý vị không để ý đến nó. Thế nên các bạn, chiến tranh lạnh đáng sợ hay chiến tranh nóng đáng sợ? Chiến tranh nóng sẽ không mắc bệnh ung thư. Còn chiến tranh lạnh rất dễ bị bệnh ung thư. Rất cực khổ, rất đau khổ.

Ý thứ hai:

2- Không nói lời đối phương

[Cư sĩ Hằng sẽ phải nghe rõ cái này.]

Khi tôi nói đến điều này: Cha mẹ ngồi hai bên đứa bé, ông chồng liếc nhìn vợ mình tay còn đưa vỗ vỗ lên vai vợ, sau đó thì nhìn cô đấy.

Tôi tuy không biết anh ta nói gì nhưng từ đôi mắt anh ta, tôi cũng hiểu được anh ta nói:

- Em xem, thầy giáo đang nói em đấy.

Tôi ở trên bục giảng, thay anh ta mà đổ mồ hôi lạnh. Tôi thấy vợ anh ta quay đầu qua, trừng mắt lấy anh ta một cái. Lúc đó tôi nghĩ anh này thật không mẫn cảm, thiếu một sợi gân.

[Dám chê vợ, mà lại còn chê ngay ở đây nữa, chỉ có thấy lỗi đối phương.]

Anh ta hoàn toàn không lãnh hội được vì sao vợ chiến tranh lạnh với mình. Thật ra phụ nữ đâu đến nỗi khó gần. Tôi nghĩ, nhất định người vợ đã phải bỏ nhiều công sức, nhưng anh ta đến một lời khẳng định để khen ngợi cũng không có.

[À, chỗ này... Các bạn làm chồng để ý, đặc biệt là cư sĩ Tuấn.]

Thế nên, người vợ này thường thấy bức bối, bức bối lâu ngày thì trở thành ngày càng nghiêm trọng.

Ý thứ ba là phải:

3- Thường tán thán ưu điểm của đối phương

Cho nên nam giới nên ghi nhớ câu: “*Một câu nói hay, dù làm trâu ngựa cũng bằng lòng*”.*[Đấy]* Phải thường khẳng định vợ mình. Chẳng hạn như hôm nay ăn cơm, khi ăn nhất định thì như thế nào?

- Ôi món ăn này nấu sao mà ngon thế! Cơm này nấu sao mà thơm ghê!

Không chừng, vợ quý vị lại nói:

- Em đi nấu thêm cho anh một món nữa.

Còn nếu quý vị ăn cũng sắp no, rồi nói:

- Sao lại ăn khó như vậy?

[Đấy nhá, Thầy nói: Ăn sắp no rồi, ăn chán chê rồi, no xôi chán chè rồi, vẫn mắng.]

Sao ăn khó như vậy? Có thể vợ quý vị cho quý vị nghỉ ăn liền 3 ngày. Nên cần phải thường khẳng định đối phương.

[Đấy, tán thán ưu điểm của đối phương, không nói lỗi của đối phương. Và cái ý thứ nhất là gì ạ? Không thờ ơ lạnh nhạt, không nói lỗi đối phương và thường tán thán ưu điểm của đối phương. Ba điểm rồi nhá, tiếp tục.]

Có một lần, chồng cô giáo Dương bước vào cửa, cô Dương đi đến nói:

- A! Anh về rồi à!

Thấy chồng cầm trên tay một số đồ dùng, cô lập tức bước đến cầm giúp thầy, sau đó nói với chồng:

- Về thì về, khách sáo làm gì, còn mang nhiều thứ như vậy.

Cho nên tôi nói, vợ chồng sống với nhau, người nhà sống với nhau cần thêm một chút gì? Tính hài hước.

Nhưng phải nhớ rằng, dù người chồng mua gì về đi nữa, không thể chê này chê nọ. Biết đâu anh ta lựa cả buổi mới lựa được mấy cái ly đẹp, quý vị lập tức không lo cảm giúp anh ta, còn nói: “Sao lại mua nhiều thứ không dùng đến thế?”.

[Thêm một câu nhớ: “Tốn hết cả tiền”.

Tôi thấy người đi nước ngoài rất là khó. Tôi thấy chồng tôi cũng thế, hoặc cư sĩ Trung cũng thế, và tôi cũng đã từng trải qua. Bởi vì người ta đi xa như thế, là người ta rất muốn mua quà về cho người gia đình. Là thậm chí người ta đi mòn chân, mỗi gói hết siêu thị này đến siêu thị khác để người ta chọn đồ. Lựa mãi, đặc biệt là đàn ông, có bao giờ phải làm những cái này đâu. Mua về một cái, lập tức bạn chê: “Ôi cái quần này thì rộng thế này, rồi cái màu sắc này thì dơ hơi thế này, lần sau thôi đừng mua, thà mang tiền về đây cho nó xong”.

Có thể không hỏi cư sĩ Châu? Có! Mà đúng, ai đã từng đi nước ngoài như thế thì đều hiểu. Trước đây tôi còn đi giày cao gót nữa cơ, sang nước ngoài. Thế xong về sau tôi đi tha thui khắp các siêu thị để đi mua quà cho khắp từ đồng nghiệp rồi đến mọi người, tất cả. Xong tôi mỏi quá, tôi ngồi xuống, tôi rút đôi giày ra tôi cho vào túi. Thế xong đến lúc mỏi quá, vì ngay trong siêu thị thôi, siêu thị họ rộng ghê lắm, mà ngày đấy mình các thứ, mỏi quá cơ; vì cái... mình đi giày cao gót, cái ngón chân nó cứ vào. Tôi nghĩ bụng là: Không biết rằng là mua về như thế này, rồi cuối cùng là không biết mọi người có thích không? Thế nhưng mà cũng may là về thì mọi người đều tán thán, không ai chê bai để cho mà mình nổi đom đóm lên. Không có ạ.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Như vậy, anh ta sẽ cảm thấy sự nhiệt tình của mình như bị một thùng nước lạnh dội vào.

Vì chồng cô Dương tay nghề rất giỏi, vừa biết nấu cơm, vừa biết pha trà. Theo tôi quan sát, có thể đều là do cô Dương khen ngợi mà ra. *[Khen ngợi thế rồi là bắt đầu họ tiếp tục khai phá cái tiềm lực của họ.]*

Thầy pha trà, cô uống xong liền nói:

- Sao lại có người pha trà thơm thế!

[Không tiết kiệm lời khen. Các bạn phải nhớ là, riêng cái đoạn lời khen, là các bạn lúc nào cũng sẵn đầy túi, chỉ có điều các bạn chịu bốc nó ra không. Hay các bạn cứ để im im ở trong túi? Riêng cái quà này, là không bao giờ các bạn hết cả.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Có khi gọt trái cây, cắt cam, người ăn liền nói:

- Ôi cam này ngọt ghê!

[Đấy].

Thường chiêm ngưỡng đối phương, đối phương sẽ ngày càng cảm thấy mình rất có giá trị, ngày càng biết giúp đỡ quý vị.

Còn như hôm nay, chồng quý vị nhiệt tình dâng trà, giúp quý vị rửa chén. Quý vị nên làm thế nào? Quý vị bước đến:

- Sao chén bát rửa còn dơ như vậy!

[Mắng luôn. Người ta vừa mới nhiệt tình rửa chén cho xong thì mắng luôn.]

Vậy có được không? Không nên, lúc này quý vị nên kiềm chế sự không vui của quý vị. *[Mặc dù thấy bẩn, kiềm chế.]*

Ví dụ đã rửa được 5-6 cái, biết đâu trong đấy có 1 cái rửa sạch thì sao; quý vị liền cầm cái đó ra:

- Anh xem, cái này anh rửa rất là sạch. Em lần đầu tiên rửa chén bát cũng rửa không được sạch như anh.

[Chỉ nhìn thấy ưu điểm.]

Quý vị nói thử xem, lần sau anh ta có giúp quý vị nữa chẳng? Lần sau anh ta nhất định giúp quý vị, vì anh ta đã được khẳng định.

Vì thế, bao dung hơn một chút, khẳng định nhiều hơn một chút, như vậy quan hệ vợ chồng sống với nhau sẽ rất là tốt.

[Đây ạ, để riêng một cái gia nghiệp ổn định mà thầy dạy cho chúng ta chi tiết về thái độ đối với lại vợ chồng nên như thế nào.]

○ Thứ nhất là gì? Không thờ ơ, lạnh nhạt.

Tôi nhắc lại nhé.

○ Thứ hai ạ? Không nói lời đối phương. Các bạn nhớ nhé, đặc biệt là trước mặt con.

○ Thứ ba là: Thường tán thán ưu điểm của đối phương.

Bài giảng của Tiến sĩ Thái hôm nay chúng ta tạm dừng tại đây. Chúng ta sẽ chuyển sang mục đọc thêm]

Bài đọc thêm: MÓN QUÀ CỦA MẸ CHỒNG

[Từ khi nào bạn trở nên hay cáu giận và luôn luôn không hài lòng về chồng (hoặc vợ) của mình? Từ khi nào thì gia đình bạn ngày một trở nên lạnh nhạt, chẳng còn những buổi hẹn hò cùng đưa con đi chơi? Những bữa cơm gia đình, dần dần cũng không còn. Mời các bạn đón nghe:]

Nhớ lời mẹ chồng dặn, mười năm sau, tôi mở món quà mà bà đã tặng tôi vào ngày cưới, nó đã khiến tôi không khỏi ngừng khóc và ân hận về bản

thân mình. Đối với người con gái, cánh cửa nhà mình khép lại và khi cánh cửa nhà chồng được mở ra, trăm nỗi yêu thương xưa bỏ lại để gánh vác việc nhà chồng. Là hạnh phúc hay khổ đau đều do mình tự lựa chọn.

Ngày cưới, mẹ chồng già yếu của tôi bước đến trao cho tôi một hộp quà xinh xắn. Bà ôm tôi vào lòng, xúc động dặn rằng, món quà này là món quà đặc biệt, giữ càng lâu thì nó càng có giá trị đối với vợ chồng tôi. Vì vậy, lỡ có khi hai đứa tôi gặp mối bất hòa, thì hãy mở ra.

Bà cũng không quên nói rằng: Bà hy vọng tôi hạnh phúc.

Tôi đón lấy món quà, trong lòng thầm cảm ơn vì sự ấm áp đầu tiên này. Bà bước đến bên tôi dặn dò.

Hơn một năm đầu sống cùng với mẹ chồng là những ngày tháng êm đẹp. Mẹ luôn cố gắng làm công việc nhà, dọn dẹp, để giúp chúng tôi có thể yên tâm làm việc.

Ngày tôi sinh em bé, mẹ phụ tôi chăm sóc, ẵm bồng; tất cả đồ dùng của em bé, mẹ đều đem đi giặt tay. Mẹ cũng thường xuyên thay đổi món ăn sao cho phù hợp với khẩu vị của tôi. Chúng tôi đã thật sự rất hạnh phúc.

Tuy nhiên, thời gian ấy không kéo dài mãi. Chẳng bao lâu mẹ chồng tôi mắc bệnh rồi qua đời. Đây là một cú sốc lớn đối với tôi. Nỗi trống vắng kéo dài trong tôi. Đã có lần, tôi định mở món quà mà mẹ tặng mình nhân ngày cưới, nhưng nhớ lời mẹ dặn nên kìm lòng không mở.

[Ở đây, ở bài sau Thầy Thái có nói về các cái quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu, rồi giữa vợ chồng, rồi giữa bố mẹ với con trai, rất là hay. Nhưng trong đây thì có nói là:

Đối với con dâu, đối với mẹ chồng thì sao ạ? Phải biết tán thán, khi mẹ chồng giúp. Nhưng ngược lại đối với mẹ chồng, thì thầy Thái nói sao? Quan trọng nhất là bạn phải có cái tâm yêu thương con dâu.

Không phải là nghĩ là: Con dâu về là thành là người giúp việc, thế là trăm thứ việc đổ hết lên đầu, rồi là cỗ bàn các thứ, không có một chút tình thương nào.

Đó! Đối với người con dâu thì phải biết tán thán mẹ chồng, còn đối với người mẹ chồng thì phải có cái tâm lòng yêu thương con dâu. Ở đây cô này rất may mắn, là cô gặp được bà mẹ chồng hết mực yêu thương.]

Năm tháng qua đi, tôi cũng dần trưởng thành hơn và tự lo cho cuộc sống của mình. Kéo theo đó cũng là những mâu thuẫn vợ chồng ngày một nhiều hơn. Tôi luôn dặn lòng là phải nhẫn nhịn, nhớ lời dạy của mẹ chồng: Vợ chồng nên yêu thương và thường xuyên chia sẻ với nhau, làm phụ nữ thì đừng nóng tính. Nghĩ đến mẹ đã yêu thương mình còn hơn con đẻ, nước mắt tôi cứ thế rơi xuống nhiều hơn.

Tuy nhiên, tôi càng cố gắng thì chồng tôi càng vô tâm đến mức chẳng hề hay biết. Mỗi ngày anh đều đi sớm về muộn, bận công tác, mọi việc đều dồn cho một mình tôi lo liệu. Khi tôi chia sẻ, anh cũng không muốn nghe. Những cuộc nói chuyện giữa hai chúng tôi ngày một trở nên căng thẳng.

Gia đình chúng tôi ngày một trở nên lạnh nhạt. Chúng tôi chẳng còn những buổi hẹn hò cùng đưa con đi chơi. Những bữa cơm gia đình dần dần cũng không còn thấy bóng anh. Rồi đến lúc, tiền của ai người đó tiêu. Tôi nhìn thấy cuộc hôn nhân của chúng tôi đang không cùng chung một lối về.

[Mắc ba cái khuyết điểm, bạn để ý lại. Cả hai. Thờ ơ, lạnh nhạt, như chẳng còn nghe gì nữa cả. Thứ hai là “không nói lời đối phương”, thì lại chỉ có ghi nhận lỗi của đối phương ở trong lòng. Và thứ ba là phải tán thán đối phương, thì cả hai đều không còn.]

Sự chịu đựng kéo dài sẽ làm tổn thương và gây ức chế cho nhau, chúng tôi đã có một buổi nói chuyện và kết thúc bằng một trận cãi vã to đến mức là muốn ly hôn. Tôi đã không còn muốn ở bên chồng mình nữa. Tôi cũng quên dần cảm giác được yêu thương chân thành là như thế nào. Tôi chỉ muốn thoát ra khỏi cuộc hôn nhân này.

[Đấy ạ, chưa cưới thì luôn nghĩ là có thể làm gì cho đối phương, lúc cưới rồi, chỉ còn để lỗi của đối phương trong lòng thôi. Và cuối cùng chỉ còn có đòi hỏi là đối phương đã làm gì cho ta?]

Tôi ngồi viết lại những điều đã qua. Tôi bùi ngùi nhớ về những ngày xưa khi tôi xuất giá cuộc sống đã êm đẹp thế nào. Tôi ngồi viết lại những kỷ niệm từ ngày về nhà chồng. Từng trang, từng trang giấy của tôi, thấm đầy nước mắt.

Tôi nhìn lại, tự thấy mình ngày một khác đi. Từ khi nào tôi trở nên hay cáu gắt, luôn không hài lòng về chồng mình? Và rồi, tôi chợt nhớ ra món quà cưới của mẹ. Tôi buông giấy bút vội vã chạy đi tìm.

Mở hộp quà ra tôi thật sự bất ngờ, cái hộp của mẹ duy chỉ có một mẩu giấy. Tôi vội vàng mở mẩu giấy ra đọc, ngắm nhìn từng chữ mẹ chồng viết, hình ảnh của mẹ hiện về làm tôi day dứt khôn nguôi: “Nếu có một ngày con mở chiếc hộp này ra, con sẽ hiểu vì sao mẹ làm thế. Món quà này mẹ muốn cả đời các con không bao giờ động đến, vì mẹ mong các con sẽ không có trận cãi vã to dẫn đến chuyện muốn ly hôn như ngày hôm nay”

[Bà đã hiểu, chồng bất chồng đưa còn có lúc xô. Cho nên cái điều mà tất yếu sẽ xảy đến trong gia đình là chuyện bình thường. Nhưng mà nếu mình học Đạo rồi thì mình có thể hóa giải được hết.

Chúng ta tiếp tục:]

“Mẹ buồn vì mẹ biết khi đọc được những dòng này là lúc hạnh phúc của các con đang lung lay. Mẹ mong các con hiểu điều mẹ gửi gắm. Tình yêu càng lâu bền, hạnh phúc càng lâu thì càng có giá trị. Nhớ lời mẹ dặn. Mẹ yêu các con”.

[Món quà chỉ có một mẩu giấy. Nội dung như vậy.]

Tôi vỡ òa trong tiếng khóc nức nở từ trái tim. Tôi gọi mẹ trong nỗi khát khao vô vọng. Nếu như có mẹ ở đây hẳn tôi sẽ được vỗ về. Nếu như có mẹ, chắc vợ chồng tôi không bị trượt khỏi vòng tay nhau như ngày hôm nay.

Tôi bước xuống nhà, nhìn cái bếp lạnh cảm bấy lâu nay. Tôi cảm máy gọi cho chồng. Tôi nhớ lại cảm giác của ngày mới về làm dâu, nhớ cảm giác nhẹ nhàng khi được mẹ chồng chăm sóc. Chồng tôi bật máy nghe.

Tôi chợt hỏi: “Tối nay anh ăn gì em sẽ nấu?”

Chồng tôi nhẹ nhàng trả lời rằng tôi nấu gì anh cũng thấy ngon.

[Cả hai đều đã bắt đầu xoay tâm lại, nghĩ về người. Chỉ còn nghĩ đến ưu điểm, không còn nghĩ đến khuyết điểm nữa.]

Cảm ơn mẹ vì đã luôn che chở cho chúng con. Hạnh phúc bỗng ùa về. Tôi cúp máy xuống đường, men theo con đường ra chợ. Từng cơn gió tạt ngang mang theo tình yêu thương của mẹ chồng. Những dư âm này sẽ đi theo tôi mãi mãi trong hành trình còn lại của cuộc đời.

Cảm ơn mẹ đã để lại cho tôi một tài sản giản dị nhưng vô giá. Chỉ là một bức thư chứa đựng đầy tình thương của mẹ, nhưng với tôi sao nó lại có ý nghĩa lớn biết bao. Tôi một lần nữa lại nguyện lưu giữ những lời mẹ dạy để nuôi dưỡng hạnh phúc cho mình.

[Khi bạn xoay trở lại thì chính là thiên đường, là gia đình bạn sẽ hạnh phúc. Còn nếu như bạn vẫn cứ chỉ lỗi, để lỗi của người trong tâm, rồi bạn thờ ơ, lạnh nhạt, rồi bạn không biết tán thán đối phương, bạn quên mất tất cả, bạn chỉ còn có đòi hỏi thôi, thì chắc chắn gia đình bạn trước sau cũng tan vỡ.

Cho nên Thầy chính là chỉ cho các bạn là cái con đường để đi đến hạnh phúc. Vì có phải một mình bạn tan vỡ mà được đâu? Rồi thì cuối cùng con trẻ, tỷ lệ tội phạm sẽ tăng, tỷ lệ trầm cảm sẽ tăng và tỷ lệ tự tử cũng sẽ tăng, thì xã hội sẽ bất ổn.

Chúng ta kết thúc bài minh họa ở đây.]

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Ngày mai chúng ta vẫn tiếp tục ý thứ hai là: Đối đãi vợ chồng quan trọng nhất là thái độ.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hoá tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai .Xin cảm ơn.]
